

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬา เทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

The Learning Management Based on Davies's Theory to develop Table Tennis Basic Skill of Matthayomsuksa 1 Student

พัชชิราภรณ์ ฮาดดา^{1*}, ญาดา ธาดานัทธภักดี², อนรรักษ์ปภพ มีตน²

Patchiraporn Hadda^{1*}, Yada Thadanatthaphak², Anurakpapop Meeton²

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ที่ส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2) เพื่อพัฒนาการทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจ ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 36 คน ได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม จับฉลากเลือกห้องโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาเทเบิลเทนนิส กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามแนวคิดของเดวีส์ จำนวน 8 แผน ค่าเฉลี่ยการประเมินแผน เท่ากับ 4.45 มีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก 2) แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ประกอบด้วย การเคาะลูกหน้ามือ และหลังมือ การเลี้ยวลูกหน้ามือ การเลี้ยวลูกหลังมือ การตีลูกหน้ามือ การตีลูกหลังมือ การตีได้ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ มีค่าความเที่ยงตรง 0.50 ถึง 1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.74

ผลการวิจัยพบว่า

1. การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 84.34/83.59 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

¹ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹ M.Ed. Candidate in Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Mahasarakham University

² Faculty of Education Mahasarakham University

* ผู้ประพันธ์บรรณกิจ (Corresponding author)

2. ผลพัฒนาการทักษะพื้นฐานกีฬาเบิลเทนนิส ทั้ง 6 ทักษะ ประกอบด้วย ทักษะการเดาะลูกหน้ามือ – หลังมือ, ทักษะการเลิร์ฟลูกหน้ามือ, ทักษะการเลิร์ฟลูกหลังมือ, การตีลูกหน้ามือ, ทักษะการตีลูกหลังมือ, และทักษะการตีโต้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนรู้ ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 73.7 ค่าเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 91.9 และมีค่าเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการเท่ากับ 51.1 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พัฒนาการระดับสูง

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเบิลเทนนิส ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แนวคิดของเดวีส์ กีฬาเบิลเทนนิส นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

Abstract

This research was pre-experimental design. The aims of this study were to 1) develop a Davies-based learning management plan that promotes basic table tennis skills. 2) To develop basic table tennis skills of Mathayom 1 students after learning with Davies' conceptual learning management 3) To study satisfaction with learning management. The sample consisted of 36 students in Mathayomsuksa 1/6 of Mahasarakham Demonstration School (Secondary Division), obtained by cluster random sampling, the room was chosen randomly using the classroom as a random unit. The research tools were 1) the table tennis learning management plan. Health Education and Physical Education Learning Subject Group According to Davies' concept, there were 8 plans, the average evaluation of the plans was 4.45, the quality was at a very suitable level. 2) The table tennis basic skills assessment questionnaire consisted of forehand and backhand kicking. hand service Serving the back of the hand forehand Backhand hits, counterattacks, 3) Davies' conceptual satisfaction questionnaire. have accuracy (validity) to 0.50 to 1.00 and has a reliability in the whole letter of 0.74

The results showed that

1. Davies' concept of learning management To promote basic skills in table tennis The efficiency of Mathayomsuksa 1 students was 84.34/83.59 which met the specified criteria.

2. The results of the development of basic skills in the game of 6 skills of tennis, comprising forehand - backhand dribbling skills, forehand serve skills, backhand serve skills, forehand hitting, and backhand batting skills., counterattack skill of students in Grade 1 after studying with Davies' conceptual learning management after school is higher than

before The mean before school was 73.7, the mean after school was 91.9, and the mean development score was 51.1. which is in a high level of development

3. Students are satisfied with Davies' conceptual learning management. To promote basic skills in table tennis the students in Mathayom 1 were at the highest level.

Keywords: Davies, learning management, table tennis, high school student

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ ซึ่งถือเป็นจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีความรู้และมีความสามารถในการสื่อสาร มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาไทย การมีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย พร้อมทั้งรักในการออกกำลังกาย ซึ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เป็นกลุ่มสาระที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียนแต่ละคน โดยมุ่งพัฒนาพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งด้านสาระความรู้เกี่ยวกับสุขภาพที่จำเป็นที่ผู้เรียนต้องรู้ด้านการสร้างเจตคติ และค่านิยมที่ดี คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ เช่น ความรับผิดชอบ ความมีวินัย ในตนเอง การเคารพในสิทธิของผู้อื่น กฎกติกาของสังคม และด้านทักษะกระบวนการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพที่ยั่งยืน ด้านของพลศึกษา เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา ทั้ง

ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา สังคม และผู้เรียนได้รับโอกาสให้เข้าร่วมกิจกรรมทางกาย และกีฬา โดยมีทั้งกิจกรรมทางกาย กีฬาประเภทบุคคลและทีมอย่างหลากหลายทั้งไทยและสากล ทั้งในรูปแบบกิจกรรมทางกาย กีฬา หรือแม้กระทั่งกิจกรรมนันทนาการ ดังนั้นผู้เรียนด้านพลศึกษา จะได้รับความรู้ เกิดความเข้าใจและมีการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) และกิจกรรมที่ใช้เป็นสื่อในการสอนด้านพลศึกษาครั้งนี้ คือ กีฬา เทเบิลเทนนิส

กีฬาเทเบิลเทนนิส เป็นวิชาหนึ่งของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เป็นกีฬาที่สามารถใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนเพื่อให้มีการพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย ทักษะและกลไกการเคลื่อนไหว ช่วยให้ผู้เล่นมีความสามารถด้านความคล่องแคล่วว่องไวได้อย่างเหมาะสมกับ เกิดการประสานงานระหว่างกล้ามเนื้อและสายตาก็ทั้งเกิดความสนุกสนาน และการผ่อนคลาย กีฬาเทเบิลเทนนิสยังถูกเลือกให้เป็นวิชาที่บรรจุลงในแผนให้มีจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรพลศึกษาของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยจัดให้มีการเรียนการสอนในภาคเรียนที่ 2 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) มีการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานของกีฬาเทเบิลเทนนิส อาทิ การตีลูกทั้งด้านหน้ามือ

(Fore Hand) และหลังมือ (Back Hand) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เพราะทักษะการตีลูกหน้ามือและหลังมือเป็นทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทนนิส ซึ่งเป็นการเล่นเทนนิสที่สนุกสนาน เกิดจากทักษะการจับไม้ ทักษะการเดาะลูกหน้ามือและหลังมือ ทักษะการเลิฟลูกหน้ามือและหลังมือ ทักษะการตีลูกหน้ามือและมือ ทักษะการตีโต้หน้ามือและหลังมือ และทักษะการแข่งขัน การจัดการเรียนรู้พลศึกษาจึงต้องเอาทฤษฎีและแนวคิดต่างๆ มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษา เพื่อให้ นักเรียนเกิดความสนุกสนานจะทำให้ นักเรียนสนใจและตั้งใจฝึกปฏิบัติมากขึ้น (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2555)

จากการสอบถามอาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาเทนนิส พ21104 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับทักษะพื้นฐานของนักเรียน พบว่า ปัญหาของนักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดพื้นฐานกีฬาเทนนิส เช่น ทักษะการจับไม้และท่าเตรียมยังไม่ถูกต้อง ทักษะการเดาะลูกหน้ามือและหลังมือ ทักษะการเลิฟลูกหน้ามือและหลังมือ ทักษะการตีลูกหน้ามือและหลังมือ และที่สำคัญคือทักษะการตีโต้ ซึ่งมีสาเหตุมาจากนักเรียนขาดทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทนนิส ในขณะที่รายวิชากีฬาเทนนิสมีการจัดการเรียนการสอนมาโดยตลอด แต่เนื้อหาการสอนกลับขาดความน่าสนใจสำหรับนักเรียนในการเรียนการสอนส่งผลให้กิจกรรมระหว่างเรียนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่สนใจ จนทำให้ไม่สามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์ของแผนการเรียนรู้ที่ตั้งไว้ ซึ่งปัญหานี้เองที่อาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาจำเป็นต้องปรับปรุงลักษณะในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดความน่าสนใจ อีกทั้งมีการประยุกต์ใช้เทคนิคหรือวิธีการสอนใหม่ๆ ร่วมกับการจัด

การเรียนการสอนเพื่อเกิดความน่าสนใจในระหว่างเรียนของผู้เรียนเพิ่มมากขึ้นให้ ตลอดจนสามารถพัฒนาทักษะพื้นฐานของกีฬาเทนนิสได้ตามวัตถุประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนตามที่ตั้งไว้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

การเรียนการสอนจึงควรเน้นบทบาทของผู้เรียนรูปแบบใหม่ โดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง การแสวงหาความรู้เอง เกิดความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง รู้จักตัดสินใจ และนอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกัน ซึ่งรูปแบบการสอนของครูหรือบทบาทของครูผู้สอนจะต้องเปลี่ยนแปลงจากผู้สอนให้ความรู้หรือแสดงออกเพื่อเป็นผู้เสนอแนะแนวทางในการหาประสบการณ์ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด โดยยึดหลักกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จ และเกิดความรู้ที่ละน้อยตามลำดับขั้น (ทิตินา แหมมณี, 2553) รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะกีฬาเทนนิสได้อย่างเหมาะสม ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ผ่านกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ คือ ผู้สอนสาธิตทักษะกีฬาเทนนิสให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้สอนแบ่งทักษะกีฬาเทนนิสทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ และผู้สอนสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้าๆ

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้สอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติทักษะย่อยของกีฬา เทเบิลเทนนิสโดยที่ผู้สอนไม่มีการสาธิตหรือการ แสดงแบบอย่างให้ดู ขั้นตอนที่ 4 ขั้นให้เทคนิค วิธีการ คือ ผู้สอนสังเกตและแนะนำเทคนิควิธีการ ที่จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติทักษะได้ดีขึ้นขั้นตอนที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่ สมบูรณ์ คือ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬา เทเบิลเทนนิสแต่ละส่วนได้แล้ว ผู้สอนให้ผู้เรียน ปฏิบัติทักษะย่อยๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนผู้เรียนสามารถ ปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ (ทิศนา แคมมณี, 2553)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจในการ จัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อส่งเสริม ทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย มหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) เพื่อพัฒนาทักษะกีฬา เทเบิลเทนนิสของนักเรียนตามทักษะได้ถูกต้อง ตามลำดับ และเพื่อเป็นการพัฒนาให้นักเรียนได้ รับการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิล เทนนิสที่ถูกต้อง ตลอดจนนำไปฝึกให้เกิดความ ชำนาญ เกิดความน่าสนใจในการเรียนการสอน อีกทั้งยังเป็นเพื่อนำข้อมูลต่างๆ มาใช้ในการ พัฒนาทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสในระดับต่างๆ ให้ มีมาตรฐาน และเพื่อเป็นแนวทางการจัดกิจกรรม พลศึกษาแก่ผู้สอนพลศึกษาในโรงเรียนระดับ มัธยมศึกษาต่อไปด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตาม แนวคิดของเดวีส์ ที่ส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬา เทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อพัฒนาการทักษะพื้นฐานกีฬา เทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด ของเดวีส์

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการ จัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรใน ครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่าย มัธยม) จำนวนห้องเรียน 7 ห้องเรียน จำนวน 265 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย มหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 36 คน ได้ มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จับฉลากเลือกห้องโดยใช้ ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

ข้อพิจารณาด้านจริยธรรม

โครงการวิจัยนี้ผ่านการรับรองจาก คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2565 หนังสือรับรองเลขที่ 108-429/2565

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชา กีฬา เทเบิลเทนนิส กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและ พลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการ

เรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ แผนละ 50 นาที รวม 8 คาบ

2. แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส วิธีการวัดทักษะที่ดีที่สุดได้โดยตรงจากการสังเกต ประกอบด้วย แบบตรวจสอบรายการแสดงเตาะลูกหน้ามือ-หลังมือ ทักษะการเลิฟลูกหน้ามือ ทักษะการเลิฟลูกหลังมือ ทักษะการตีลูกหน้ามือ ทักษะการตีลูกหลังมือ แบบสังเกตทักษะการตีโต้

3. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ โดยแบ่งมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) แบ่งช่วงการวัดเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จำนวน 10 ข้อ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลหลังจากการเรียนรู้ จนครบทุกแผน โดยใช้วิธีของ (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

ขั้นตอนการวิจัย

1. ปฐมนิเทศชี้แจงข้อตกลงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของเดวีส์ แจ้างจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ แจ้างบทบาท ของครูและนักเรียน และวิธีการปฏิบัติกิจกรรม

2. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาเทเบิลเทนนิส กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6

3. ทำการทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ก่อนเรียน โดยใช้แบบตรวจสอบรายการแสดงทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส จำนวน 5 รายการ และแบบสังเกตทักษะ 1 รายการ

4. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ รายวิชาเทเบิล

เทนนิส กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 และทำการทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ระหว่างเรียน จนครบทุกแผน โดยใช้แบบตรวจสอบรายการแสดงทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสชุดเดิม

5. ทำการทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส หลังเรียน โดยใช้แบบตรวจสอบรายการแสดงทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสชุดเดิม

6. นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาเทเบิลเทนนิส

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ที่ส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยคำนวณค่า

2. วิเคราะห์พัฒนาการทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ โดยใช้สูตรคะแนนพัฒนาการ และแปลตามเกณฑ์ระดับพัฒนาการ

3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2552)

ผลการวิจัย

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้สรุปผลได้ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (\bar{X}) เท่ากับ 84.34/83.59 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. ผลพัฒนาการทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ทั้ง 6 ทักษะ ประกอบไปด้วย ทักษะการเตะลูกหน้ามือ-หลังมือ, ทักษะการเสิร์ฟลูกหน้ามือ, ทักษะการเสิร์ฟลูกหลังมือ, การตีลูกหน้ามือ, ทักษะการตีลูกหลังมือ, ทักษะการตีโต้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ก่อนเรียนเท่ากับ 73.7 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) หลังเรียนเท่ากับ 91.9 และมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) คะแนนพัฒนาการเท่ากับ 51.1 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พัฒนาการระดับสูง

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.62 และ S.D. = 0.58)

อภิปรายผล

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ขออภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ที่ส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ มีคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินทักษะปฏิบัติท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 92.78 จากคะแนนเต็ม 110 คะแนน คิดเป็น

ร้อยละ 84.34 แสดงว่าประสิทธิภาพ ของกระบวนการ (\bar{X}) เท่ากับ 84.34 และคะแนนการประเมินทักษะปฏิบัติหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 91.94 จากคะแนนเต็ม 110 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.59 แสดงว่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (\bar{X}) เท่ากับ 83.59 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประสิทธิภาพเท่ากับ (\bar{X}) เท่ากับ 84.34/83.59 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ที่สร้างขึ้นมีกระบวนการสร้างอย่างถูกต้อง และดำเนินการสร้างอย่างเป็นขั้นตอนคือ ได้ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาเทเบิลเทนนิส (หลักสูตรสถานศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2563, 2563) รวมถึงการศึกษาเอกสาร วิทยุและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยพัฒนาทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2555) โดยกำหนดรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ และลงมือสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แล้วนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริงกับ กลุ่มตัวอย่าง ทำให้ผู้เรียนได้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่มีระบบเป็นขั้นตอน ส่งผลให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ที่เหมาะสม และมีทักษะกีฬาที่สูงขึ้นด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของศรธรรม จำเริญพัฒน์ (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตซอลเบื้องต้นตาม

แนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.24/85.86 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

2. ผลพัฒนาการทักษะพื้นฐานกีฬา เทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ พบว่า ทักษะการเดาะลูกหน้ามือหลังมือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 15.3 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 18.4 และมีค่าเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการเท่ากับ 69.2 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พัฒนาการระดับสูง มีทักษะการเลี้ยวลูกหน้ามือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 14.3 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 17.3 และมีค่าเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการเท่ากับ 52.5 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พัฒนาการระดับสูง มีทักษะการเลี้ยวลูกหลังมือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 13.9 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 17.3 และมีค่าเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการเท่ากับ 55.1 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พัฒนาการระดับสูง มีทักษะการตีลูกหน้ามือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 12.9 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 16.0 และมีค่าเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการเท่ากับ 43.4 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พัฒนาการระดับกลาง มีทักษะการตีลูกหลังมือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 13.1 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 16.7 และมีค่าเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการเท่ากับ 52.0 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พัฒนาการระดับสูง มีทักษะการตีโต้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ

4.1 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 6.2 และมีค่าเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการเท่ากับ 35.6 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พัฒนาการระดับกลาง และมีคะแนนทักษะพื้นฐานกีฬาเบิลเทนนิส ทั้ง 6 ทักษะ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย ก่อนเรียนเท่ากับ 73.7 ค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 91.9 และมีค่าเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการเท่ากับ 51.1 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พัฒนาการระดับสูง เนื่องมาจากแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามความเข้าใจเป็นขั้นตอน ในการฝึกปฏิบัติจากง่ายไปหายาก โดยพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส เป็นลักษณะของการเรียนรู้ด้านทักษะพื้นฐาน ซึ่งทักษะพื้นฐานจะต้องถูกสอนเป็นขั้นตอนจากง่ายไปหายาก และแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์เป็นแผนที่มีความเหมาะสมโดยการเน้นการปฏิบัติ การมีส่วนร่วม ตลอดจนเอาใจใส่ดูแล อย่างใกล้ชิด เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเรียนเกิดความสนใจ จนสามารถพัฒนาความรู้และทักษะพื้นฐานของกีฬาเทเบิลเทนนิสได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยงานวิจัยของ อรพรรณ ตุ่นมี (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะปฏิบัติพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอลตามแนวคิดของเดวีส์ประกอบกิจกรรมกลุ่มร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ทักษะปฏิบัติพื้นฐานกีฬาวอลเลย์บอลตามแนวคิดของเดวีส์ประกอบกิจกรรมกลุ่มร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนการอันเตอร์ คิดเป็นร้อยละ 83.81 อยู่ในระดับดีมาก มีคะแนนการเซต คิดเป็นร้อยละ 80.48 อยู่ในระดับดี มีคะแนนการตบ คิดเป็นร้อยละ 81.90 อยู่ในระดับดีมาก มีคะแนนการเลี้ยว คิดเป็นร้อยละ 80.48 อยู่ในระดับดี มีคะแนนการสกัดกั้น คิดเป็นร้อยละ 83.33 อยู่ในระดับ

ดีมาก คะแนนรวมทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 82.48 ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก แสดงว่านักเรียนมีผลคะแนนทักษะปฏิบัติพื้นฐานกีฬาบอลเลย์บอล การเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.58 เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์เป็นกระบวนการเรียนรู้โดยมุ่งเน้นตามขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นขั้นของการสาธิตทักษะหรือการกระทำขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติย่อย ขั้นให้เทคนิควิธีการ และขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ จะเห็นได้ว่าแนวคิดของเดวีส์ มีการมุ่งลำดับขั้นตอนจากง่ายไปยาก ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะกิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติอย่างกีฬาเทเบิลเทนนิส ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการเรียนรู้ และเกิดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอนุพงษ์ ยุธชัย (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ประกอบแบบฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่องรามวโยโบราณ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ประกอบแบบฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่องรามวโยโบราณ มีค่าเฉลี่ย 4.41 ถึง 4.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าตั้งแต่ 4.1 ถึง 5.0 ซึ่งพิจารณาโดยรวมมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .47 มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ทำการสรุปแนวคิดและ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับประเด็น ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้และ ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ในการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดของเดวีส์ ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญการลำดับขั้นของการสอนอย่างชัดเจน และผู้สอนจะต้องมีองค์ความรู้ในเรื่องนั้นโดยเฉพาะด้านการสาธิต ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนการความรู้ ความสนใจ และพร้อมปฏิบัติอย่างถูกต้อง

1.2 การใช้แผนการสอนของทุก ๆ ครั้ง ต้องให้ความสำคัญกับการแจ้ง และชี้แจงแผนการสอนครั้งต่อไป เพราะเป็นการให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนความพร้อมเป็นลำดับขั้นตอน อีกทั้งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการและความสนใจในกิจกรรมครั้งนี้เพื่อพัฒนาในครั้งต่อไป

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ โดยกลุ่มเป้าหมาย ระดับชั้นที่ต่างจากวิจัยนี้ เพื่อให้ให้นักเรียนได้รับโอกาสในการพัฒนาทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสให้สูงขึ้นต่อไป

2.2 ควรเปรียบเทียบการสอนโดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับการสอนด้วยวิธีอื่น ๆ ในเนื้อหาเดียวกัน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2560) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กองวิชาการกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2551). *คู่มือการฝึกสอนกีฬาเทเบิลเทนนิส*. สำนักพิมพ์ หจก.ไอเดีย สแควร์.
- คณาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2564). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2553). *จิตวิทยาการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวลิต ชุกำแพง. (2553). *การวิจัยหลักสูตรและการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชุติมา ศรีเมืองซอง. (2555). *การพัฒนาแบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสตามแนวความคิดประเมินตามสภาพจริง สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศนา แชมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศนา แชมมณี. (2559). *รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เทพประสิทธิ์ กุลธวัชชัย. (2555). *เทคนิคและทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นสูง*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2552). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กทม: ประสานการพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *วิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น.
- ประเดิมชัย เถาแก้ว. (2562). *ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับจินตภาพที่มีผลต่อความสามารถในการโยนลูกเปิดตองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประสาธน์ เนื่องเฉลิม. (2556). *วิจัยการเรียนการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพชฌัญญู กิจระการ. (2544). *การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา E₁/E₂*. *วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 5(11), 44-51
- มนตรี วงษ์สะพาน. (2563). *พื้นฐานการวิจัยทางหลักสูตรและการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.

- มะลิวัลย์ มุกเสื่อ. (2564). การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี. (2549). การสร้างและคุณภาพเครื่องมือสำหรับการวิจัย. อดิเรกศิลป์: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- วริวรรณ ไชงนงุช. (2551). การพัฒนาชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนลายสังคโลกโดยใช้รูปแบบ การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองเสด็จ อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดสุโขทัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ศรธรรม จำเริญพัฒน์. (2564). การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวิส ประกอบ สื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สังข์ทอง จันทร์คลัง. (2549). ระดับทักษะเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ปีการศึกษา 2549. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สาธิตา สกฤษรัตนกุลชัย. (2563). การวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อการวางแผน. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- หลักสูตรสถานศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2563. (2563). หลักสูตรสถานศึกษาตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ฉบับปรับปรุงตัวชี้วัด พ.ศ. 2560 หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม).
- อนุพงษ์ ยุธชัย. (2562). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนประกอบแบบฝึกปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องรำมวยโบราณ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- อเนก ทอนฮามแก้ว. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียน การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. มหาวิทยาลัยราชภัฏ สกลนคร.
- อรพรรณ ตุ่นมี. (2564). การพัฒนาทักษะปฏิบัติพื้นฐานกีฬา วอลเลย์บอล ตามแนวคิดของเดวิสประกอบ กิจกรรมกลุ่มร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- Burdon, L. (2000). *Learning by doing : Adult studio activities in an art museum*. Masters Abstracts International.
- Coleman, H. (1987). *Little tasks make large return : Tasked - based Language Learning in Large Crowds*. Lancaster : Prentice Hall International and Lancaster University.
- Davies, I.K. (1971). *The management of learning*. Mc Graw-Hill.
- Gilmer, V.H. (1967). *Applied psychology*. Mc Graw-Hill.
- Herzberg. (1959). *The motivation to work*. John Wiley and Sons.

-
- Lawrey, E.B.L. (2001). *The effects of four drill and practice times units on the decoding performances of students with specific learning disabilities*. McGraw-Hill.
- Maslow, A.H. (1970). *Motivation and personality*. Harper and Row.
- Owen, P.M. (2002). *Bridging theory and practice : Student teacher use the project approach*. Dissertation Abstracts International.